Necip Fazıl Kısakürek - Bir Adam Yaratmak

Büyük Doğu Yayınları

NEVZAT - Sen âdeta kadere inanıyorsun!..
HUSREV - Kadere inanıyor muyum, onu siz keşfedin! Fakat hayatın gizli bir şuuru olduğuna inanmak istiyorum. Öyle bir şuur ki, kendisini, yok gösterecek kadar gizleyebilmiştir. Ben hâdiseleri çok girift bulan bir insanım.
NEVZAT - Bir bakıma göre de onlar çok sadedir.
HUSREV - Elbette! Girift olduğu kadar basit. Biz de onları bu basit çehreleriyle görürüz. Böyle görmeğe mecburuz. Gözlerimiz böyle görmek içindir. Piyesteki kazayı da böyle gördük mü soracak bir şey kalmaz.
ŞEREF - (Kendi tarafında oturanlara doğru) Canım tier yerde, her gün kaza olmuyor mu?
NEVZAT - Oluyor tabiî.
ŞEREF - Zaten çocuk tabancasını karıştırırken vuruyor annesini.
HUSREV - Dşte en basit bir sebep. Belki sadeliğinden tuhaf geliyor insana.
ZEYNEP - Bütün bu tefsirleriniz çok güzel Husrev Bey! Fakat bunlar hep felsefe. Bir de vakayı vaka olarak ele alalım.
HUSREV - Alalım. Ne var akla uygun gelmeyecek? (Mansur'a) Anlat şunun teferruatını Mansur!
MANSUR - Herkes tiyatroda görmedi mi?
NEVZAT - Gördük ama, her şeyi seçmek kabil olmuyor ki orada.
MANSUR - Çocuk eşyasını karıştırırken tabancasını buluyor. Derken…
HUSREV - (Mansur'un sözünü keser) Yok, yok öyle değil. Annesi odasının bir köşesinde, eğilmiş bir iş yaparken o da bavulunu karıştırıyor. Tabancası eline geçiyor. Durun size o tarzda anlatayım ki hiç şüpheniz kalmasın. (Nevzat'a) Tabancan yanında mı?
NEVZAT - Yanımda.
ULVÎYE - Ne o! Nevzat Bey tabanca mı taşıyor?
NEVZAT - Evet hanımefendi! Meslek icabı taşıyorum. Malûm ya, işlettiğimiz hastahanenin binbir sürprizi vardır.
HUSREV - (Gözlen Nevzat'ta) Delilerden korktuğu için tabanca taşır. Sorun hatıralarını! Başından neler geçmiştir. Bir gün az kaldı boğazlıyorlardı onu. Ver tabancanı!
(Nevzat arka cebinden tabancasını çıkarıp verir. Husrev tabancayı sol eliyle alır.)
ULVÎYE - Husrevciğim bırak şu silâhı! Sırası değil şimdi.
NEVZAT - Görelim şunu hanımefendi. Korkacak bir şey yok.

HUSREV - Ne diyordum? Evet, çocuk tabancasını alır. Kurşunları boşaltmak için şarjörü çıkarır. (Sağ eliyle şarjörü yerinden çıkarıp Mansur'a bırakır) Öyle değil mi Mansur?
MANSUR - Tastamam.
HUSREV - (Herkese) Kurşunları şarjörden boşaltır. (Sağ eliyle tuttuğu şarjörün kurşunlarını, aynı elinin baş parmağıyle teker teker masaya dökerek) Şimdi şarjör kurşunsuzdur. Şarjörü bavulun içine atar. (Şarjörü masaya bırakarak) Maksat namluda bir kurşun kalıp kalmadığım muayenedir. (Aynı vaziyette tabancayı sağa sola göstererek) Bakın, bu kolu çekince bir kurşun daha varsa dışarıya fırlar. Madem ki birşey fırlamamıştır, o halde yoktur. Artık emin. Kurşun yok. Mekanizmayı yerine bırakır. (Mekanizmayı yerine bırakarak ve sert bir mekanizma sesiyle tabancayı sağ eline geçirerek) Halbuki namluda bir kurşun kalmıştır. Ne bileyim ben. Şiştiği, yahut paslandığı için çıkmamıştır. Olamaz mı? Dedik ya, hayatta ne aptal şeyler oluyor. Şimdi tabanca, boş olarak kurulu. Tetiği düşürmek lâzım. (Tabancayı Ulviye'ye çevirerek.) Tabancayı bilmeden annesinin bulunduğu yere çevirir. Annesini görmüyor. Annesi, bir masanın arkasında, çömelmiş bir iş yapıyor. (Tabanca hep aynı vaziyette iken sesini birdenbire yükseltip) Çeker. (Herkes taş gibi Husrev'i seyrediyor. Selma masanın camlı kapı tarafındaki sağ nısfına yapışık. Husrev son kelimeyi söyleyince tetiği çekmez. Tabancayı masanın üstüne bırakır. Sağ plânda oturanlara karşı hafifçe döner. Bir adım atar.) Ve tabancası patlar. Tam o ânda annesi eğildiği yerden doğrulmuş. Birden bire kurşuna hedef olmuştur. Bu kadar…
(Selma o anda, artık Husrev'in sözü bitti zannıyle, boş fincanlardan birini almak için masanın, camlı kapı tarafından dolaşarak sol nısfına geçiyor. Masaya âdeta yapışık yürür.)
NEVZAT - (Husrev'e) Çocuk tetiği çekmek üzereyken annesinin doğrulduğunu görmüyor mu?
HUSREV - Görmüyor. An meselesi, görse bile ne çıkar? Tabanca güya boş.

Araştırma Sorusu: Metin, diyalog, sahneleştirme ve karakter etkileşimleri aracılığıyla kazayı nasıl kaçınılmaz hâle getiriyor ve bu kaçınılmazlık insan iradesiyle kader tartışmasını nasıl biçimlendiriyor?